

Arrest

nr. 63 106 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2011, beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat D. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 1988 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Diezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 11 februari 1988 verklaart verzoeker zich vluchteling. Op 8 maart 1988 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 26*bis*). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Op 20 oktober 1989 weigert het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Op 5 december 1990 wordt aan verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 4 november 1993 wordt ten aanzien van verzoeker nogmaals een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 27 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in in toepassing van de wet van 22 december 1999. Op 27 september 2002 wordt de aanvraag definitief verworpen. Diezelfde dag wordt aan verzoeker opnieuw een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 25 augustus 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2005 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 april 2010 wordt ten aanzien van verzoeker opnieuw een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 8 december 2009 werd ingediend door:

A., B.F. (...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Ghana

Geboren te K.(...) op (...)

Adres: (...), (...) 4000 LUIK

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

(...)”

Op 23 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Reden van de Beslissing

- *De betrokkene verblijf langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en / of geldig visum.*

(...)”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt: “*om deze en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning*”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zij verduidelijkt dat *in casu* dient vastgesteld te worden dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 5 december 1990. Hieruit concludeert verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij het verzoek tot nietigverklaring en het derhalve onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 5 december 1990 en 27 september 2002. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoeker, dat voormelde bevelen van 5 december 1990 en 27 september 2002 niet werden aangevochten voor de Raad van State en dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 december 1990 en 27 september 2002 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 maart 2011.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien alle administratieve beslissing met redenen te worden omkleed (artikel 62 van de Wet van 15 december 1980);

Dat zulks ook geldt in casu waar de beslissing tot weigering van de regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten;”

Vooreerst stelt de Raad vast dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opsomt. Dit artikel is *in casu* niet van toepassing, noch zet verzoeker uiteen in welk opzicht de bestreden beslissing het door verzoeker aangehaalde wetsartikel schendt.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk is. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangetoond door verzoeker.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat zich tevens de schending van de motiveringsplicht voordoet;

Dat op basis van de door verzoeker verstrekte gegeven, in redelijkheid niet kan worden besloten tot de ongegrondheid van de regularisatie aanvraag en een administratieve overheid geplaatst in dezelfde omstandigheden niet zou kunnen komen tot dezelfde beslissing;

Dat in deze geen rekening werd gehouden met de objectief controleerbare gegevens met name de werkbereidheid en het attest hiertoe afgeleverd.”

De Raad wijst er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is..

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid echter een beslissing genomen waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Het is evident en zeker niet kennelijk onredelijk dat wanneer een aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, er geen verder onderzoek wordt gevoerd naar de gegrondheid van de aanvraag en er bijgevolg ook geen rekening wordt gehouden met de stukken die de verzoeker ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag bijvoegt, met name “*de werkbereidheid van verzoeker en het attest hiertoe afgeleverd*”.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU